

Csontos Róbert: Galambos Lajos: Elfújom az igazságot

Ízlések és pofonok, ugyebár... Vannak, akik imádják Lagzi Lajcsi műsorait, és vannak, akik azonnal a távirányító után nyúlnak, ha feltűnik valahol trombitájával az előadóművész.

Vannak, akik csodálják, hogy hová jutott a soroksári fiú, és vannak, akik irigylik, hogy hová jutott az a soroksári fiú.

Bulvárt természetesen nem nézünk és nem olvasunk, de azt tudjuk, hogy Galambos Lajos egyszer csak bizonyos újságok címlapjáról nézett vissza ránk kevésbé jól fésülten, mint ahogy utoljára a tévé képernyőjén keresztül láttuk. Akkor tudtuk meg, hogy egy kora reggeli órában kommandósok jelentek meg boldogasszonypusztai birtokán, és vitték el bilincsben a zenészt és feleségét. Galambos Lajos 125 napig rab volt. Ennek a 125 napnak a történetét írta meg.

Könyvében anekdotázik a rabtársakról, a börtön dolgozóiról. Mesél a Dáridó fénykoráról, ismert és kevésbé ismert fellépőkről. Olyanokról is, akik már az égi mulatóban szórakoztatják a közönséget.

(Sok-sok hírességről olvashatunk, a számomra legizgalmasabb történet mégis egy olyan emberhez fűződik, akit nem tudott megnyerni, hogy lépjen fel egy bizonyos tévécsatorna műsorában. Volt valaki, aki nem vállalta el a fellépést, pedig neki 5 milliót kínáltak akkor, amikor 100-150 ezer volt a szokásos gázsí. „Ez volt Hofi. Neki nem volt meg az ára. Megengedhette magának, hogy nem adja el a lelkét, hiszen mindene megvolt, nem akart többet.”)

De vissza-visszakanyarodik az eredeti témájához, ahhoz a kínhoz, amit azért érzett, mert 125 napig nem tudott a családja mellett állni. Nem tudta megvédeni súlyos beteg feleségét, három gyermekét az izgalmaktól, a zaklatásoktól, az álhírektől. „Az apám, ha ma élne, biztos azt mondaná, hogy ne járjon annyit a pofám, és ne beszéljek ennyit, de olyan erős az igazságérzetem, hogy addig nem nyugszom, amíg meg nem követnek, akik meghurcoltak engem és a családomat. Hogy velem mi történt, az más kérdés, tisztázni fogom, de azt, ami a gyerekeimmel történt, azért minimum bilincset szeretnék látni a felelősök kezén!”

Mesél arról, hogy milyen sokan álltak mellette az első perctől fogva, és bizony mesél arról is, hogy páran már nem tartoznak az eset óta baráti körükhöz. „Azt nem mondanám, hogy van egy listám, amin azok szerepelnek, akik ellenem fordultak, de egy olyan van, amin azok vannak, akik a lehetőségeikhez képest a kisujjukat sem mozdították, amikor szükségem lett volna a segítségükre.”

Szabadulása óta sem bujkál. Igaz, Mexikóig utazott a családjával pihenni, de azóta is ugyanolyan életet él, mint „az” előtt. Elvállalja a fellépéseket, elbeszélget bárkivel, aki megszólítja. De élete két részre szakadt. „Azóta” már más fontos az életében. Mindig is hitt a család erejében, de most még jobban érzi magát szerettei körében. „Nem fontos másnak az életén, lelki baján segíteni. Nekem saját életem, saját családom van, és ez a legfontosabb.” (De úgy kezdődik ez a gondolatmenet, melyből a családra vonatkozó részt kiemeltem: „Persze, lehet, hogy ezt pillanatnyilag érzem így. Engem nem úgy raktak össze ötvenöt évvel ezelőtt, hogy közömbös legyek mások problémája iránt, de a sértettség megmaradt bennem.”)

Eltelt egy kis idő „azóta” a hajnal óta. Galambos Lajosról most kevesebbet olvasni.

Hogy megnyugodtak-e, arra a kérdésre a megkérdezésük nélkül is tudom a választ: nem. Egy ilyen hajnal egy életre beivódik az ember lelkébe.

Hogy Lagzi Lajcsi ártatlan-e, arról mindenkinek megvan a maga véleménye. Nekem is.

De egy biztos: szeretnék egy olyan ország polgára lenni, ahol biztosak lehetünk abban, hogy az ártatlanok nincsenek börtönbe zárva, és a bűnösök nincsenek szabadlábon.

Szigligeti Zsuzsanna

Ui: „Az álmait nem adhatja el az ember, mert ha megteszi, nem marad semmije.” (Galambos Lajos)